

teriale vil faa stor og afgørende Indfyldelse.

Dertil kommer endelig, at det at bedømme et Vidnes Udsagn er ingen let Ting, der skal baade Skarpsindighed og juridisk Uddannelse til. Man hører meget ofte, naar der foreligger et eller andet Udsagn om en Mand, at Folk tillægge dette Udsagn stor Vægt og siger: Nu er den Mand fældet. Men bliver der saa Lejlighed til at overveje, opdages det maaske, at dette Udsagn ikke er fældende for ham. De Herrer vide, at et mislykket Stedbevis anses for en forfærdelig Ting: Der er begaaet et Mord Kl. 12 ude i Bredgade, og jeg er mistænkt derfor, men jeg siger, at jeg Kl. 12 har været andetsteds henne, f. Eks. været sammen med mine Venner her i Tinget, og nu siger den ærede Formand, der jo er en nøjagtig Mand: De kom, som sædvanlig, først 10 Minutter over 12. I saa Tilfælde er der mange, der ville sige: Ha, ha, det er ham, der har begaaet Forbrydelsen! Han paa-stod, han var i Rigsdagen, men saa var han et andet Sted paa den Tid, da Mordet blev begaaet, uagtet han faktisk ikke var der. Et saadant mislykket Stedbevis vil hos den store Mængde betragtes som en meget uheldig Ting og vil meget ofte kunne fælde en Mand. Jeg tror i Virkeligheden, at Retsfejltagelserne ere ikke mindre under Jurysystemet end under et System, hvor der ikke findes Jury.

Jeg skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Defensor, idet jeg tror, at alt, hvad man ønsker opnaaet ved Jurydomstolene, i Virkeligheden kan opnaas ved at lade Defensor være til Stede ved alle Møder og give ham en udvidet Ret til at samtale, ganske vist under fornøden Kontrol selvfølgelig, med den anklagede og Ret til at gøre Indsigelse, ifald han mener, at Forhørene finde Sted paa en urigtig Maade, og jeg kunde endvidere tænke mig — en Tanke, der, saa vidt jeg husker, findes i Folketingets Affattelse af Retsreformen —, at visse gode Bymænd fik Ret til at gaa omkring i Fængslerne, det kunde maaske ogsaa være en Kontrol. Men jeg tror først og fremmest, at der ikke ligger nogen Kontrol deri, at Nævninger indføres. Hvor Misbrugene ske under Forhørene, kan Juryen jo ikke se det. Og endelig med Hensyn til selve Bedømmelsen af Skyldmomentet have de absolut ikke de rigtige Forudsætninger, Kendskabet til Personerne, Kendskabet til Tingene og lade sig let paavirke af uvedkommende Ting, som intet have med Ret-

færdigheden at gøre. Jeg tror ikke, man herved naar en virkelig Retsikkerhed her i Landet eller en Sikring af den personlige Frihed.

Jeg skal yderligere gøre et Par Bemærkninger om Defensor. Det kan være meget vigtigt at have en beskikket Defensor, men de Herrer maa huske, at i det Øjeblik, det skal være en Mand af nogen Værdi, bliver han meget dyr. Vi vide jo, at nu plejer det at være saadan, at i de fleste kriminelle Sager skriver Defensor et Indlæg til 15 Kr. paa et Par Sider, og saa er den hellige Grav vel forvaret og Mandens Defension all right. Man maa huske paa, at til de fleste kriminelle Sager kan man ikke faa de store berømte Jurister. En Mand som f. Eks. afdøde Højesterets-sagfører Salomon havde ikke Tid til at beskæftige sig med de almindelige kriminelle Sager eller, for at tage en nulevende, en Mand som Højesterets-sagfører P. G. C. Jensen har heller ikke Tid til at give sig af med den Slags Sager. Det er kun, naar deres juridiske Instinkt eller Interesse er vakt, som f. Eks. Tilfældet var med Nelly Andersens Sag, eller store økonomiske eller politiske Interesser staa paa Spil, at man kan engagere den Slags Sagførere. Derfor mener jeg, at det er rigtigt, i Lighed med, hvad der sker med Hensyn til Retshjælpen for ubemidlede, at give Statstilskud til Foreninger af yngre Jurister, der kunne optræde som Defensorer, idet saadanne unge Jurister have i Nidkærhed, hvad de mangle i Erfaring. Det er en Henstilling, jeg vil gøre, men som jeg ikke skal komme videre ind paa.

Hvad jeg mest har mod hele dette Jurysystem er, at det er en ganske ordinær Sovepude. Det faar Folk til at tro, at der er en Kontrol, hvor der ingen Kontrol er. Det skal sikkert nok vise sig, at ikke 10 pCt. af Straftilfældene her i Landet ville komme for en Jury, idet der enten kræves Recidivtilfælde altsaa Tilbagefald af visse Forbrydelser, eller ogsaa skal det være Forbrydelser, der takseres til en temmelig høj Straf, saa vidt jeg husker Forbedringshusarbejde, for at Sagen kan komme for en Jury, og det bliver ikke 10 pCt. Der, hvor en Jury endelig skulde gøre Nytte, vil dens Betydning blive meget ringe, idet det jo med Hensyn til de store graverende Forbrydelser gælder, at Dommeren har en tilstrækkelig vaagen Samvittighed, ja endog Sympati med den anklagede, saa at dette byder den tilstrækkelige Beskyttelse for de anklagede. Endelig er der de smaa Forbrydelser, hvor